

РЕШЕНИЕ

№ 3139

гр. Варна, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камелия Василева

при участието на секретаря Елица Т. Трифонова
като разгледа докладваното от Камелия Василева Гражданско дело № 20213110116970 по описа за 2021 година

Предявени са в обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.422 ГПК от „Ф.И.” ЕАД срещу Г. К. С. за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца присъдените със Заповед за изпълнение №*/30.06.2021г., издадена по ч.гр.д. №*/2021г. по описа на ВРС, суми : сумата от 3394.40 лева, дължима главница; в размер на 1344.68 лева - договорна възнаградителна лихва за периода 05.02.2019г. до 13.02.2021г.; в размер на 648.42 лева лихва за забава за периода 06.02.2019г. до 01.06.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда - 29.06.2021г. до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът излага, че между ответника и „БНП ППФ” ЕАД на 22.02.2017г. е бил сключен договор за потребителски паричен кредит №*-*, по силата на който на ответника бил предоставен кредит за потребителски цели в размер на 4 500 лева по посочена от него банкова сметка. Страните уговорили такса ангажимент в размер на 157.50 лева, срещу която кредитодателят се задължавал да сключи договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т.5 ЗПК, който бил в размер на 36.14 %. Таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, каро кредиторът я удържал от предоставения кредит. Кредитополучателят се задължил да върне предоставения кредит ведно с надбавка, представляваща печалбата на

кредита- договорна възнаградителна лихва на 47 броя месечни погасителни вноски. Твърди се, че ответникът преустановил плащанията по договора за кредит като падежът на първата неплатена вноска настъпил на 05.02.2019г., от когато била начислена и лихва за забава. Крайният срок за изпълнение на задължението настъпил на 05.02.2021г.

Твърди се, че с Приложение №1а от 05.03.2020г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019г. кредиторът прехвърлил вземането си от ответника в полза на ищеца. На длъжника било изпратено уведомление за цесията на адреса, посочен в договора за кредит чрез „Български пощи“ЕДА , но същият не бил открит и пратката била върната в цялост като непотърсена.

В срока по чл.131 ГПК ответникът чрез назначения особен представител е депозирал писмен отговор.

Предявеният иск се оспорва като неоснователен,

Твърди се, че сключеният между страните по делото договор съдържа уговорки, които необосновано накърняват правата на ответника на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, съгласно целта на Закона за потребителския кредит, изрично прогласена в чл. 2 от същия закон.

Сочи се за неравнопавна уговорката за дължима „такса ангажимент“, съгласно т. 2 от Договора за потребителски паричен кредит *-*. Твърди се, че размерът на тази такса представлява твърде съществена част от общата предоставена сума (3,5%), удържал се при сключване на договора и значително намалявал получената от потребителя сума, която въпреки това впоследствие се олихвявала. Не било коректно да се начислява лихва върху целия размер на главницата, при положение, че 3,5% от сумата и изобщо не била получена от потребителя, а била удържана като такса при предоставяне на кредита.

Сочи се, че застрахователният договор бил част от съдържанието на договора за кредит. В информацията, предоставена на потребителя, посредством стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, в част III, т. 3 се посочвало, че не се изискват за получаване на кредита или за получаването му при конкретно предлагани условия задължително сключване на договор за застраховка, свързан с договора за кредит. Било налице противоречие между информацията от стандартния европейски формуляр и уговорките в договора, които често не могли да бъдат предмет на задълбочена оценка в хода на процедура по сключване на договор за кредит. Именно затова европейското законодателство изисквало предоставянето на систематизирана информация, във вид на стандартизиран формуляр, за да бъде ясно и достъпно получена от потребителя, с акцент върху съществените елементи с ефект върху имущественото му състояние. Противоречието между уговорката за сключване на допълнителна застраховка и изричната

информация в приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от ЗПК, че такава застраховка не се изисква, създавало заблуждение у потребителя и водело до нищожност на клаузата за сключване на застраховка „Защита на плащанията". Съответните заплатени от потребителя суми за застрахователна премия се твърди да са платени без основание.

Твърди се, че уговорката, обективизирана в текста на т. 2 от Договор за потребителски паричен кредит *-*, е недобросъвестно уговорена и нищожна поради противоречие с чл. 143, ал. 2, т. 19 от Закона за защита на потребителите, тъй като не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

Фиксираният годишен лихвен процент по заема бил 36,14%, а ГПР - 46,03 %. Сочи се, че с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК е предвидено, че ГПР не може да бъде по-висок от петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. В случая към момента на сключване на договора било действащо Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения (ДВ, бр. 106 от 23.12.2014 г., в сила от 01.01.2015 г.), с което се определя годишен размер на законната лихва за просрочени парични задължения в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта. Според таблица за размера на основния лихвен процент, достъпна на електронен адрес <https://www.bnb.bg/Statistics/StMonetaryInterestRate/StInterestRate/StIRInterestRate/index.htm>, за целия период на действие на кредитното правоотношение ОЛП е определен от БНБ в размер на 0,00% . Съобразно това можело да се приеме, че така определеният с договора годишен процент на разходите - 46,03 %, формално не надвишава петкратния размер на законната лихва, при уговорен годишен лихвен процент в размер на 36,14 %.

Налице бил потребителски договор, който по своя характер се ползвал със засилена защита по ЗЗП и ЗПК, като трайно се приемало от съдебната практика, че максималният размер на лихвата (възнаградителна или такава за забава) следва да е ограничен, а уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, противоречи на добрите нрави. В този смисъл: Решение № 906/30.12.2004 г. по гр. д. № 1106/2003 ВКС - II ГО, Решение № 378/18.05.2006 г. по гр. д. № 315/2005 г. на ВКС -II ГО, Решение № 1270/09.01.2009 г. по гр. д. № 5093/2007 г. на ВКС - II ГО, Определение № 901/10.07.2015 г. по гр. д. № 6295/2014 г. на ВКС - IV ГО).

Твърди се, че на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД клаузата за възнаградителна лихва в процесния договор за кредит е нищожна, поради което и искът за заплащането ѝ се явява неоснователен.

Твърди се, че кредиторът не е положил дължимата грижа за извънсъдебно събиране на вземането си. Въпреки че изпратеното с обратна разписка писмо не било доставено, кредиторът не потърсил други от посочените при сключване на договора средства за контакт, за да установи връзка с длъжника. Напротив, предприел действия по съдебно предявяване на претенцията си, за която длъжникът бил в неведение. Представените от

ищеца документи съдържали информация за e-mail адрес и телефон за връзка с ответника, включително и алтернативен телефон за контакт, при невъзможност да бъде осъществена връзка на посочения като личен телефонен номер на кредитополучателя.

Изпратената по пощата покана съдържала само уведомление за извършена цесия. По делото липсвала информация за опити на ищеца да отправи до ответника извънсъдебна покана за доброволно изпълнение. Действително, разпоредбата на чл. 84 от ЗЗД съдържа принципа, че „срокът кани вместо кредитора“, но възприетите в практиката обичаи изисквали да се отправи известие, или покана за плащане, преди да бъде предприета процедура по съдебно събиране на дължимото, която да натовари потребителя с допълнителни разноски. В процесния случай, липсвали действия на кредитора в посока на извънсъдебно събиране на вземането, с което се нарушавало общото изискване на чл. 63 от ЗЗД за добросъвестност на страните по граждански договори и полагане на дължимата грижа.

Твърди се, че основанието, от което според ищеца произтича вземането му, е недействително. Сочи се, че съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за потребителския кредит, шрифтът на договора и всички приложения към него следва да бъде с размер, не по-малък от 12 pt. Представеният към исковата молба екземпляр от договор № *-*, сключен между „БНП ППФ“ ЕАД с ЕИК: 130697606 (заличено) и ответника Г. К. С., не отговарял на това изискване.

ЗПК в чл. 22 санкционирал нарушаването на изискването за четливост на писмения екземпляр от договора за потребителски кредит с недействителност. Последиците на тази недействителност се съдържали в чл. 23 от същия закон и се изразявали в недължимост на всички лихви и допълнителни вземания на кредитора по недействителния договор. Съгласно чл. 23 от ЗПК, „Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.“ Чистата стойност на кредита представлява получената сума от потребителя. Съгласно представено от ищеца платежно нареждане № 000004336669/23.02.2017г. тази сума била 4342, 50 лева.

Излага се, че според твърденията на ищеца падежът на първата неплатена от ответника вноска бил на 05.02.2019г, поради което не се оспорвало, че до този момент ответникът е извършил всички дължими плащания съгласно включения в договора за потребителски паричен кредит погасителен план. До 05.02.2019 г. били настъпили падежите на 22 бр. погасителни вноски съгласно този план, които са били заплатени от ищеца в определения от кредитора размер от 207,75 лв. (двеста и седем лв. и седемдесет и пет стотинки). Общият размер на получените от ищеца средства бил 4570, 50лв. (четири хиляди петстотин и седемдесет лв. и петдесет стотинки). С извършването на тези плащания ответникът бил изцяло изпълнил задължението си по чл. 23 от ЗПК да възстанови чистата стойност на кредита.

Сочи се, че ответникът не е бил надлежно уведомен за извършената цесия, тъй като ищецът не разполагал с необходимата представителна власт, Чл. 17а , ал. 2, т. 4 от ТЗ изисквал в партидата на клон на чуждестранен търговец в търговския регистър да бъде вписана информацията относно лицата, които представляват чуждестранното лице според регистъра, в който е вписано, ако има такъв регистър, начина на представяване, както и ликвидаторите и синдиците и техните правомощия. Оттук следвало различieto спрямо чл. 17, ал. 2, т. 2 от ТЗ, която се отнасяла за клоновете на търговци, чието седалище се намира на територията на Република България - за тях се вписва информация за лицето, което представлява клонa. При дейността си в Република България чуждестранните търговци се представлявали от лица, които следвало да разполагат с изрично пълномощно, съставено според правилата на националния им закон. Било видно от саморъчното изписване на имената на автора, представеното от ищеца пълномощно било подписано от лицето Жозе Салоио. В идентификационната част на пълномощното били посочени данните на г-н Димитър Димитров, законен представител на „БНП ППФ С.А. - клон България". В представените от ищеца документи липсвало пълномощно от чуждестранния търговец, овластяващо г-н Салоио да представлява дружеството при дейността на неговия клон в Република България. Подобен документ отсъствал и в партидата на „БНП ППФ С.А. - клон България" в търговския регистър, докато изрично пълномощно в този смисъл било налице спрямо г-н Димитров. Дори и двамата представители на „БНП ППФ С.А. - клон България" да са били овластени да представляват търговското дружество поотделно, всеки от тях носел отговорността да посочи данни, позволяващи идентификацията му като лице, изразяващо воля от името на дружеството. Така се осигурявала проверката на валидното образуване и изразяване на воля за сметка на търговското дружество. Необходимо било да има съответствие между посочените в документа данни за неговия автор и лицето, което изразява волята си, полагайки подпис под текста на документа. По тези съображения се счита, че представеният от ищеца документ - писмено пълномощно за уведомяване на кредитополучатели за сключен договор за цесия) е неистински и подписан от лице без представителна власт. Като такъв документът не следва да се приема за валидно основание за възникване на представителна власт за цесионера спрямо дружеството цедент.

Съдът след като съобрази събраните по делото доказателства по реда на чл.235,ал.2 вр. чл. 12 ГПК, намира следното :

Съгласно Договор за потребителски кредит *-* от 22.02.2017г., „БНП ППФ“ЕАД е предоставило кредит на Г. К. С. в размер на 4500 лева. Посочена е дължимост на застрахователна премия в размер на 1184.40 лева и такса ангажимент 157.50 лева. В договора е обективизиран погасителен план, като кредит е следвало да бъде върнат на 47 броя погасителни вноски всяка в размер на 207.75 лева с начална дата 05.04.2017г. и крайна дата 05.01.2021г.

посочени са лихвен процент от 36.14 % и ГПР 46.03 %.

Представен е сертификат, удостоверяващ сключена Застраховка „Защита на плащанията“ и „Злуполука“ Между Кардиф Асистанс и Г. К. С. и Общи условия на застрахователя.

Представено е преводно нареждане от 23.02.2017г., с което БНП П С.А. –клон София е превело по банковата сметка на Г. К. С. сумата от 4 342.50 лева.

С Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019г. „БНП ППФ“ЕАД е прехвърлило на” Ф.И.” ЕАД вземания, произтичащи от потребителски договори за кредит с длъжници, които не изпълняват задълженията си, описани в Приложение 1. Съгласно Приложение 1 към Приемо-предавателен протокол от 05.03.2020г. е прехвърлило вземанията си по договор номер PLUS- 14531409, сключен с Г. С..

Представено е уведомление за извършената цесия до Г. С., като видно от известието за доставяне приложено към него, същото е върнато поради това, че пратката е непотърсена.

Съгласно заключението на проведената по делото ССЧЕ, която съдът приема за компетентно и обективно дадена, кредиторът е превел на ответника сумата от 4 342.50 лева след приспадане на такса ангажимент в размер на 157.50 лева. Ответникът е извършвал плащания по кредита в периода 16.06.2017г. до 12.02.2019г. в общ размер на 4 571.57 лева, с които са били погасени 1256.80 лева за главница; 2735.17 лева за лихва, 579.60 лева за застраховка. Задължението на ответника към датата на подаване на заявлението е в размер на : 3 243.20 лева за главница; 1 344.68 лева за договорна лихва за периода 05.02.2019г. – 05.02.2021г.; 151.20 лева за застрахователна премия за периода 05.03.2019г. – 05.02.2021г. ; 341.74 лева, начислена лихва от „БНП ППФ“С.А. за периода 05.02.2019г. до 04.03.2020г. и 306.68 лева, начислена лихва от „Ф.И.“ ЕАД за периода 05.03.2020г. – 01.06.2021г.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи :

В производството по установяване съществуването на вземането си, ищецът следва при условията на главно и пълно доказване да установи

договорната връзка с кредитополучателя и поръчителя, размера на вземането си и настъпване на предпоставките за предсрочната изискуемост на кредита. Ответникът следва да докаже наличието на правоизключващи или правопогасяващи вземането обстоятелства.

От доказателствата по делото се установява, че ответникът е сключил договор за потребителски кредит *-* от 22.02.2017г. с БНП П, по силата на който е уговорено да му бъде предоставен кредит в размер на 4500 лева. Съгласно договореното и представения погасителен план заемната сума е следвало да бъде връщана от кредитополучателя чрез внасянето на 47 ежеседмични вноски, съгласно приложения погасителен план – в размер на 207.75 лева.

За процесните отношения са приложими разпоредбите на Закона за потребителския кредит.

Не се констатираат пороци в договора, които да обосноват наличието на предпоставки за неговата недействителност съгласно нормата на чл.22 от Закона за потребителския кредит при неспазване на изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9. Същият е в писмена форма, съдържа дата и място на сключването му, вида на предоставения кредит, индивидуализация на страните по него, срок, общия размер на кредита, размер на лихвения процент, условия за издължаване на кредита. В съответствие с чл.11, ал.1, т.10 е посочен годишния процент на разходите с описаните допускания. Не са налице данни и доказателства договорът да е на шрифт по-малък от 12, като всички условия са ясно и четливо написани.

Съгласно представеното преводно нареждане и заключението на вещото лице по изготвената по делото ССчЕ кредиторът е превел по банковата сметка на кредитополучателя сумата от 4 342.50 лева след приспадане на такса ангажимент в размер на 157.50 лева.

Такса ангажимент е предвидена в т.2 от процесния договор за кредит и задължението ѝ за плащане от страна кредитополучателя е поради уговарянето на фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т.5 ЗПК. Съгласно чл.10а, ал.2 от ЗПК кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. В настоящия случай такса ангажимент е предвидена за осигуряването на фиксиран лихвен процент по кредита, което сочи за договаряне на размера на

възнаграждението на кредитора, което по естеството си е свързано с управлението на кредита. По този начин в тежест на потребителя се възлага плащане, което е в противоречие със закона, като сумата от 157.50 лева съдът намира, че е удържана без основание от кредитора, поради и което главницата на отпуснатия кредит следва да се счита в размер на реално усвоеното от кредитополучателя в размер на 4 342.50 лева.

От заключението на вещото лице по ССЧЕ се установява, че в размера на претендираната с исковата молба главница са включени и дължими вноски за застраховка в размер на 151.20 лева за периода 05.03.2019г. – 05.02.2019г. Не се споделят доводите на ответника, че уговорката в чл. 2 от договора за кредит във връзка с договора за застраховка е нищожна. Касае се за включване на застрахователната премия в месечната погасителна вноска, за което не е налице законова пречка. В случая кредиторът е бил овластен да събира вземания, възникнали по отделно облигационно правоотношение, възникнало между кредитополучателя и Кардиф Застраховане, което е във връзка с отпуснатия кредит. Този факт обаче не го прави нито титуляр на вземането, нито носител на правото да го събира принудително. Той е овластен само да приема доброволно изпълнение. По тези съображения съдът намира, че претендирането на остатъка от дължимата застрахователна премия, включен в главницата по иска, е неоснователно. Правоотношението по повод на застрахователния договор подлежи на самостоятелна преценка за действителност, като в тази връзка не се отправени възражения от ответника.

В съдебната практика се приема, че уговорка за лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва противоречи на добрите нрави. В процесния договор уговорения размер на фиксирания годишен лихвен процент по заема 36.14%, като конкретния размер на възнаградителната лихва се извежда от ССЧЕ и възлиза на 4079.85 лева. Тази сума многократно и значително надвишава трикратния размер на законната лихва, поради което настоящият съдебен състав намира уговорката в договора в тази част за нищожна поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал.1, пр. 3 ЗЗД, с оглед и което възнаградителна лихва не следва да се дължи от ответника.

Предвид на всичко изложено се обосновава извод за дължимост на

главница по процесния договор след приспадане на извършените плащания в периода 16.06.2017г. до 12.02.2019г. съотнесени за главница и договорна лихва и недължимостта на такса ангажимент и остатъчна застрахователна премия за периода 05.03.2019г. – 05.02.2021г., в размер на 355.82 лева, като иска за главница следва да се отхвърли за разликата до 3 394.40 лева.

С извършеното плащане в общ размер на 4571.57 лева следва да се приеме, че ответникът е погасил 579.60 лева за дължима застрахователна премия, а с останалата сума е погасил главницата в размер на 3991.97 лева.

С оглед горните изводи и след извършване на следващите се изчисления следва, че към датата на последното плащане по кредита ответникът е погасил вноски за главница до 05.11.2020г. вкл. и частично за вноската от 05.12.2020г. При това положение същият е изпаднал в забава, считано от 05.12.2020г. за остатъчната сума от главницата в размер на 355.82 лева, върху която след разпределянето ѝ по падежни дати съответно на погасителния план 05.12.2020г.; 05.01.2021г. и 05.02.2021г. и проследяването на логиката при определяне на размера на вноската за главница е текла лихва за забава в плащането в размер на 15.16 лева, като иска следва да се отхвърли за разликата до 648.52 лева като неоснователен.

С Договор за покупко-продажба на вземания от 05.03.2020г. „БНП ППФ”ЕАД е прехвърлила на ищеца вземания по потребителски договори за кредит. Съобразно разпоредбата на чл.99,ал.1 и ал.2 ЗЗД цесията е способ за прехвърляне на вземания, по силата на която настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение, като вземането преминава в патримониума на цесионера в обема, в който го е притежавал цедента с всички привилегии, обезпечения и изтекли лихви. Цесията предполага съществуващо вземане, произтичащо от друго правно основание. Със сключването на договора заемотателят е продал на ищеца и вземането, което е имал към ответника по сключения договор за потребителски кредит. За сключването на договора за цесия е необходимо постигане на съгласие на страните по него – цедент и цесионер. С постигането на съгласието на страните по договора цесията произвежда своето действие, независимо, че същата следва да бъде съобщена на цедирания длъжник. Неспазването на задължението за уведомяване по чл.99,ал.3 ЗЗД не влияе върху валидността на договора за цесия, тъй като това задължение е въведено с оглед защитата на длъжника срещу възможността

да изпълни на кредитора, който от своя страна се е разпоредил с вземането. Тези съображения налагат извода за неоснователност на направените от ответника възражения за ненадлежно съобщаване на цесията.

С оглед гореизложеното съдът намира предявеният иск за частично основателен и същият следва да бъде уважен съобразно мотивите на настоящото решение.

По разноските :

С оглед изхода на делото в полза на ищеца се следват реализираните от същия разноси в производството по делото на основание чл.78,ал.1 ГПК, съобразно уважената част от исковите както следва сумата от 10.86 лева – разноси по заповедното производство и сумата от 9.07 лева заплатена д.т. в производството по иска по чл.422 ГПК, юрисконсултско възнаграждение в размер на 10.32 лева; 24.08 лева –депозит за извършената ССЧЕ и 41.28 лева за депозит за особен представител.

С оглед горното, съдът :

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Ф.И.” ЕАД,ЕИК : ** със съдебен адрес гр.София, ул.”* „ 15,ет.7, че Г. К. С., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, местност Валаяр, ул.“**“ №1537 дължи заплащането на следните суми присъдени със Заповед за изпълнение №*/30.06.2021г., издадена по ч.гр.д. №*/2021г. по описа на ВРС, суми : сумата от **355.82 /триста петдесет и пет лева и осемдесет и две ст./ лева**, дължима главница по договор за потребителски паричен кредит №PLUS-14531409, сключен с „БНП ППФ” ЕАД на 22.02.2017г., вземането по който е прехвърлено на ищеца с Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019г. и Приложение 1 към Приемо-предавателен протокол от 05.03.2020г.; в размер на **15.16 /петнадесет лева и шестнадесет ст./ лева лихва** за забава за периода 06.12.2020г. до 01.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда - 29.06.2021г. до окончателно изплащане на вземането., на основание чл.422 ГПК, **КАТО : ОТХВЪРЛЯ** иска за дължимост на главницата за разликата до 3394.40 лева, **ОТХВЪРЛЯ** иска за дължимост на възнаградителна лихва в

размер на 1344.68 лева за периода 05.02.2019г. до 13.02.2021г.; **ОТХВЪРЛЯ** иска за дължимост на лихва за забава за разликата до претендирания размер от 648.42 лева и за периода 06.02.2019г. до 05.12.2020г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Г. К. С., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, местност Валаяр, ул.“***“ №1537 да заплати на „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК : ** със съдебен адрес гр.София, ул.“*“, 15,ет.7 сумата от **10.86/десет лева и осемдесет и шест ст./ лева**, представляваща реализирани разноси в заповедното производство и сумата от **84.75/ осемдесет и четири лева и седемдесет и пет ст./**, представляваща стойността на направените разноси по делото, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от получаването му от страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____